

en lille bitte brand

Poetry slam-tekster
fra Brønderslev Forfatterskole,
årgang 2013

Poetry slam-tekster fra Brønderslev Forfatterskole, årgang 2013

16 poetry slam digte.
Fra 16 poetry slammere.
Fra Brønderslev Forfatterskole.

16 digte, der vil læses. Og læses op.
Og høres. Og fremføres. Og føres
frem, ikke mindst.

16 digte med 16 forskellige måder at
tale på, råbe op på, hviske på, vifte
med armene og trække vejret på.

16 digte med fødder på vej ud i
verden og ind i alverden,
og frem for alt på vej til dig.

Værsgo.

en
lille
bitte
brand

Poetry slam-tekster
fra Brønderslev Forfatterskole,
årgang 2013

en lille bitte brand
Poetry slam-tekster
fra Brønderslev Forfatterskole, årgang 2013
© Bidragerne og Brønderslev Forfatterskole
1. udgave. 1. oplag. 2013
Alle rettigheder forbeholdes
Sat med Garamond
og trykt hos HCB Tryk Brønderslev
Omslagstegning: Emma Elisabeth Nielsen
ISBN 978-87-995764-2-5

Redaktion: Peter Dyreborg og Marie Zeuthen

Udgivet med støtte fra
Kulturministeriet
Undervisningsministeriet
Socialministeriet
Brønderslev Kommune
Kulturaftale Nordjylland
Region Nordjylland

For information og yderligere udgivelser,
se www.broenderslev-forfatterskole.dk

TEKSTER

SELVHJÆLPSBOG TIL TRAGISK TÅKRUMMENDE TEENAGEPIGER <i>af Therese Marstal</i>	side 7
[<i>'du•ə</i>] <i>af Benedikte Knorr Jensen</i>	side 11
KOLLEMORTEN <i>af Camilla Vibholm Kjeldsen</i>	side 14
FORTSÆT ØJEBLIKKELT TIL NÆRMESTE VINDUE <i>af Carl Abrahamsen</i>	side 18
MINDREVÆRDSKOMPLEKSER <i>af Sara Gryesten</i>	side 22
17 <i>af Sara Kjær</i>	side 25
AT GRINE <i>af Rebecca Pedersen</i>	side 28
UNIK <i>af Amalie Malmgren Asmild</i>	side 31
SÅDAN SKABER DU EN MANDSCHAUVINIST <i>af Katrine Rusbjerg</i>	side 35
EN CHATBESKED <i>af Jeppe Andreas Hertz</i>	side 39
HALLOWEEN <i>af Malene Møller-Nielsen</i>	side 44
KORT OG KONTANT <i>af Louise Ladegaard</i>	side 46
VILLE VÆRE <i>af Marcus Ubre</i>	side 49
VI <i>af Isabel Vetting Pedersen</i>	side 54
SØGES: SUPERLATIVER <i>af Sally Messell-Dalgaard</i>	side 57
PERSONLIGHEDSKAGEN <i>af Klara Nymo Møller</i>	side 59

Poetry slam er en konkurrence i oplæsning af digte. Og med *digte* menes både digte, prosa, andre tekster, sange, rap, improvisation m.v., og gerne en blanding, eller noget, der befinder sig et finurligt sted midt imellem.

Reglerne er enkle: Poetry slammerne fremfører deres tekster, eller hvad de nu ønsker at fremføre, for et publikum, hvorefter publikum giver point, og den slammer, som får flest point, vinder. Fælles for poetry slammerne er, at de bidrager med originale værker. Det er ikke tilladt at kopiere eller plagiere andre, men citater og generel inspiration er i orden. Der må ikke bruges rekvisitter, instrumenter eller udklædning, ligesom man ikke må være nøgen. Derudover har deltagerne maksimalt 3 minutter og 10 sekunder til rådighed, og går en slammer over tid, får han eller hun strafpoint. Det er det.

I Danmark blev de første poetry slams afholdt i 1998. I dag er der faste poetry slams, hvor alle kan deltage, i bl.a. København, Odense, Aarhus og Aalborg, ligesom der afholdes DM, hvor vinderen bliver sendt til VM.

En poetry slam-tekst er oftest kendetegnet ved, at den først og fremmest skal opleves som oplæsning og performance. Man kan sagtens læse et slam på skrift, men i mange tilfælde er det som at læse et teaterstykke: Det gør sig bedst på scenen. Et godt poetry slam er ikke kun en tekst, men også poetry slammerens stemme og kropssprog, variation i tempo og lyd, publikum og stemningen og dét at sidde i selve rummet blandt andre. Fælles for teksterne i denne bog er, at de er skrevet med henblik på fremførelse ved et poetry slam. Eleverne har optrådt med teksterne foran et publikum, som har givet point, og der er blevet kåret en vinder – stort tillykke til Carl Abrahamsen. Optagelserne fra poetry slammet med eleverne kan ses som korte film på hjemmesiden: www.broenderslev-forfatterskole.dk

NB: The points are not the point – the point is poetry. God fornøjelse.

SELVHJÆLPSBOG TIL TRAGISK TÅKRUMMENDE TEENAGEPIGER

Kapitel 13:

Sådan skjuler du, at du lige har grædt.

Det vigtigste er at trække vejret dybt,

både før du begynder at græde,

mens du græder,

og efter du har grædt.

Pjask derefter vand i ansigtet,

men kun hvis du ikke har makeup på,

ellers løber det hele.

Gråd forebygges bedst ved at sætte sit liv

i perspektiv,

men det er en smule mere kompliceret.

Ikke at jeg skammer mig over at græde,

det er bare,

jeg har ingen virkelige problemer.

Sådan skjuler du, at du ikke har nogen virkelige problemer,

sådan skjuler du, at du er ensom,

har humørsvingninger,

og menstruationssmerter,

og hvis du ikke er slank nok,

er der en vejledning

til moderigtige spiseforstyrrelser på side 144:

der er intet mere cool end anoreksi,

der er intet mere cool end at være akavet,

at have social angst og være deprimeret,

alle bør have en psykisk lidelse,

især hvis de har en blog,

se ”blogging” side 65.

Men så er der de påtaget selvskadende,
de højlydt selvhadende,
og jeg kan godt se, at der er intet mere fashionabelt
end hvide ar på armen og
to fingre i halsen,
det er jo også meget solidarisk
at lade som om,
lade som om man er selvmorderisk,
lade som om man er angstramt og spiseforstyrret.
Jeg er sikker på, der er mange, som
sætter vildt meget pris på vores solidaritet.

Kapitel 14 handler om kun at have
de rigtige problemer.

Man skal helst ikke udsættes for
vold.

Man skal helst undgå at blive
voldtaget.

Det er knap så klædeligt, og
det gør folk utilpasse.

Problemet med det her er,
at det antyder, at psykiske problemer og
”teenagepigeproblemer” bare er drama.
(Sådan skjuler du, at det er drama, se kapitel 16.)
Det marginaliserer folk med virkelige problemer,
og det er ikke noget, jeg har lyst til at stå ved,
at jeg har sagt.

Jeg føler mig usympatisk
og skyklapsagtig,
fordi jeg antager, at når jeg er uden
rigtige problemer,
så er alle de andre det sikkert også.

Der er bloggere med depressioner,
der er selvskadende hestepiger,
som i forvejen bliver mødt med en fordom om,
at det hele bare er skuespil
for at få opmærksomhed.
(Sådan får du opmærksomhed, se side 12.)
Jeg skal virkelig være klar omkring min sarkasme,
hvis jeg skal kunne sige det her,
jeg vil gerne være på den rigtige side.
(Sådan holder du dig på den rigtige side, se side 40.)

Sådan holder du dig på den rigtige side:
Den rigtige side er der,
hvor de rigtige mennesker er.
Sådan finder du de rigtige mennesker:
De rigtige mennesker er dem med
lidt mere selvtillid end dig,
lidt pænere tøj end dig,
lidt bedre karakterer end dig.

Vi skal også tale om bryster.
Hvis man har for store bryster,
kan man ikke finde pænt undertøj,
hvis man har for små bryster,
kan man ikke finde pænt undertøj,
hvis man har for store bryster,
kan man ikke gå i nedringede bluser,
hvis man har for små bryster,
kan man ikke gå i nedringede bluser,
hvis man har for store bryster,
får man forkert opmærksomhed,
hvis man har for små bryster,
får man ingen opmærksomhed.

Kapitel 25 siger, man skal
undgå for megen opmærksomhed,
man skal holde lav profil,
man skal aldrig udlevere sig selv i offentlighed.

Og slet ikke på en scene.

[ˈdu·ə]

Min due.

Du er min due, min turteldue,
og jeg vil flyve med dig over alt og alle.
Vi to kan flyve hvortil, hvorfra og hvorhen vi vil.
Vi kan sige godmorgen til solsorten,
sige godnat til natteravnen.
Vi kan flyve sammen og glemme alting,
flyve sammen og bare skide på det hele.

Vi skider på Helle Thorning, min due.
Skider på Helle Thorning, Lars Løkke Rasmussen
og alle de andre,
når de går hen over slotspladsen på Christiansborg
i deres jakkesæt og stramme, sorte kjoler.
Vi skider på pressen, der venter på dem,
og vi skider især på Pia Kjærsgaard,
for hende er der åbenbart mange, der ikke kan lide,
men vi ved ikke hvorfor,
så dem skider vi også på.

Vi skider på dronningen, min due.
Skider på dronningen, når hun træder ud af Krone 1 på Amalienborg
i mørkeblå kjole og rød jakke.
Fotograferne gisper, blitzene blinker,
og alle siger, at det er os to,
der har skidt på dronningen,
men vi er ligeglade.
Prins Henrik råber: ”Margrethe, Margrethe!”,
og så skider vi på prins Henrik
bare for god ordens skyld.

Vi skider på Frederik 7., min due.
Skider på Frederik 7., som han står der på torvet i Hillerød
helt klædt i grønt.
En lille dreng hviner:
”Duerne skider! Duerne skider!”
Han har jordbæris i ansigtet,
jordbæris på hænderne,
jordbæris på trøjen.
Hans mor tysser på ham,
så vi skider på ham,
og han hviner nu af en helt anden grund.

Vi skider på damen, min due.
Skider på damen, der står foran slotskirken klædt i hvidt,
og hun bliver hvid fra *top* til tå.
Manden ved hendes side klager og jamrer,
noget om Barbados og bryllupsrejse.
Vi tænker,
at hvis det er en bryllupsrejse, skal kjolen af alligevel,
men han bliver ved og ved,
så ham skider vi bare også på.

Vi skider på drengen, min due.
Skider på drengen, der står foran skolen og snakker om eksaminer
i lodrette linjer, Fibonaccis finurligheder
og en masse andre ting, vi heller ikke forstår.
En pige råber:
”HA! Det siger man, bringer held!”,
og hende skider vi også på.

Vi skider på kunsten, min due.
Skider på kunsten,
der står udstillet foran Arken.

Sikkerhedsvagterne råber,
og folk kommer løbende for at se, hvad der er sket.
Museumsdirektøren græder:
”Den er ødelagt, ødelagt!”
Vi tænker, at det var den da i forvejen,
men direktøren græder og græder og vil ikke holde mund,
så hende skider vi også på.

Vi skider på Danmark, min due.
Skider på Danmark og danskerne, når de går på Gothersgade,
når de sidder på café Vivaldi,
og når de bader i Vesterhavet.
De råber efter os,
bander af os
og prøver at fange os,
men så skider vi bare på dem igen.

Vi skal være turtelduer sammen.
Hånd i hånd, vinge i vinge.
For kærligheden skider på alting.

KOLLEMORTEN

Jeg bor i en by
hvis man altså
kan kalde den
det
jeg bor i Kollemorten
Kollemorten som ligger uden for Give
som ligger uden for Vejle
som ligger uden for alt
som ligger midt imellem markerne
som ligger lige der
hvor jeg altid har boet
samme sted
samme røde murstenshus
samme forældre
samme hverdagsretter
hvor man altid ved
hvad man får om onsdagen:
boller i karry

Og kære Kollemorten du lugter!
Kollemorten du lugter af
knuste drømme
du lugter af
nyslået græs
og fortabte knuste hjerter
Kollemorten du lugter af
storbydrømme
og pensionister
alkoholikere
og kattedamer på 80

Kollemorten du lugter af
kærestesorger
teenagedrømme
kun teenagere forstår
og kære Kollemorten
jeg lugter af sved
jeg lugter af billig parfume fra SPAR
du lugter
af gylle
utroskab
toiletrens
og svinefarm

I maj
mistede jeg min mødom
i en traktor
til Morten K
og Morten K lugter af skyllemiddel
Morten K har en kæreste
Morten K kører crosser
og Morten K afbleger så meget sit hår
men det er ligemeget
for vi gjorde det
på en majdag
i Kollemorten
og kære Kollemorten
jeg tog Morten K i munden
bag traktorsædet
han tog mig op af traktorrattet
og Morten K smagte lidt af salt

Nu sidder vi her ved købmanden
Morten K og jeg

og drukner vores drømme
i en lunken øl
kære Kollemorten
vi sidder her
vi forestiller os
at lygtepælene er pyntet med papskilte
med reklamer for tivoli
reklamer for stand up
cirkus og teater
forestiller os
kæmpe centre
butikker
brusende springvand
skyhøje huse
skoler bordeller
mennesker musik trafik
og duften af eksotisk mad
vi drømmer om liv
vi drømmer om larm
og kære Kollemorten
vi drømmer om flere koncerter
flere rygter
flere flotte fyre
våde tøser
og mindre
meget mindre natur

Jeg bor i Kollemorten
en lille by
hvis man altså
kan kalde den
det
som ligger uden for Give

som ligger uden for Vejle
som ligger uden for alt
som ligger midt imellem markerne
hvor kragerne ikke engang
når at vende
før de falder døde om
Kollemorten
du er så langt væk
du er så langt ude
så langt ude vidunderlig
kære Kollemorten
tak.

FORTSÆT ØJEBLIKKELT TIL NÆRMESTE VINDUE

Det, jeg ved allermost om,
er nødudgange.

Det, jeg ved allermost om, er nødudgange,

jeg kan ikke gå ind i et rum
uden at vide, hvordan jeg går ud.

Notér nødudgangen nærmest dig.

Notér
dig,
nødudgangsmanden,

fastlåst i sin hvide firkant,
kigger han ned på os alle sammen,
men jeg tænker,
at han kigger mest på mig.
Jeg føler, at jeg kan identificere mig med ham,
vi har en connection,
et fællesskab mellem ligesindede,

og jeg kan ikke sove i et rum uden nødudgange.

Jeg havde engang en kæreste,
hun var til vinduer.

Hun kunne sidde og kigge ud ad dem hele dagen,
og hver gang vi skulle se hinanden,
skulle der være glas imellem.

Jeg aner ingenting om vinduer.

De er jo gennemsigtige,
og vinduespiger og udgangsmænd
går ikke lige ind,
og så er der ikke noget at gøre,
for der er ikke tid til at lære noget om vinduer,
når man skal vide så meget om
nødudgange.

Jeg havde en ven,
der var til stopskilte,
og stoppesteder,
og han var lykkeligst,
når han kunne stå og kigge op på dem,
indtil nogen kom og rev ham væk,
han sagde altid, at folk var smukkeste,
når de stod helt stille.

Og sidst jeg hørte fra ham,
havde han plantet et
FULL STOP-skilt
i midten af Sahara, og sad og ventede på,
at nogen kom og holdt ham med selskab,
og selv om stopmænd

aldrig

Aldrig

ALDRIG

kan blive venner med gåmænd,
så savner jeg ham.

Men hvem er også så dum at tage ud i den åbne natur,
hvor der ingen nødudgange er?

Jeg ved allermest om nødudgange,
og det burde vel være nok for enhver,

men jeg er udgået
nedflået,
slået hjem,
for hvad er en udgangsmand uden en katastrofe?
Jeg mangler en ulykke i mit liv.

Mit håb er post-apokalyptisk,
efter totalt pandemisk

svigt,
jeg drømmer om en tsunami,
atomkrig,
finansfuskeri,
og generel ragnarok,
det behøver ikke engang gå helt amok,
bare en lille bitte brand ville være
nok.

Der skal sættes lidt gang i tingene.
Der skal sættes lidt brand i tingene.

Laves ravage,
der skal verstitores,

stru
de es
er

så jeg kan beholde det kølige overblik,
og langsomt, roligt give jer alle sammen et farvel-nik,
mens manden i den hvide firkant kigger stolt ned på mig,
fortsætter jeg venligt til nærmeste nødudgang.

Jeg ved allermest om nødudgange,
bortset fra hvordan man bruger én,
jeg er nødudgangsteoretiker.

Jeg kan fortælle dig,
hvilken type træ der skal til for at lave den bedste
udgangsdør.

Jeg kan fortælle dig,
hvordan man bedst sikrer neonskiltene mod
ekstrem nedbør.

Jeg kan fortælle dig
om den første nødudgang nogensinde konstrueret
i en faldefærdig lille hytte i Mesopotamien for
5.000 år siden,
om hemmelige huler og falske tremmer i
fuglebure,
om den første udgangsmand, der følte en overvældende trang
til at gå i panik,
og selv om jeg ønsker at løbe i hans fodspor,
tænker jeg til tider,
at en nødudgang,
til nød også kan være
en indgang.

Og alting ser smukkere ud gennem
vinduer.

MINDREVÆRDSKOMPLEKSER

jeg er 1 meter og 57 høj
jeg er lille
jeg er faktisk så lille,
at jeg ikke kan nå den øverste hylde i køkkenet
jeg er så lille, at jeg ikke kan nå den nederste gren på et træ

jeg er så lille, at jeg kan stå op,
mens jeg giver et
blowjob

jeg er så lille, at jeg ikke kan nå at tage en chance,
at jeg med hele min krop må række efter lykken for at nå den,
række efter kærlighed, karriere, kamp og kaffekopper,
og jeg føler mig fortabt,
hver gang
jeg bliver hjulpet

jeg er et selvstændigt menneske,
et selvstændigt
kvindemenneske
jeg er moden, magtfuld og målrettet
jeg mangler ikke mod eller moral
jeg er så meget mere, end man skulle tro

jeg er bare så lille...
jeg er 1 meter og 57 høj
jeg er så lille, at jeg... jeg... jeg...
jeg har svært ved at *nå* ordene,
nå ud over mit eget ego,
ud over kanten, ud over smerten,

og så snart jeg får færtten
af en verden,
hvor jeg er to meter høj,
hvor jeg er moden, magtfuld OG målrettet,
hvor jeg ikke mangler mod ELLER moral,

så rækker jeg ud
ud
ud,
men må i stedet gribe fat i luften
og falde, falde ned

jeg bruger 8 timer, 4 dage, 2 uger på at slibe mine stilethæle,
men de synker bare i jorden,
jeg bruger 12 timer, 6 dage, 3 uger på at gro højere og højere,
men den idé *falder* bare til jorden

af jord er jeg kommet,
til jord skal jeg blive,
men jeg vil,
JEG VIL nå andet end jord,
mens jeg stadig lever,
mens jeg stadig har chancen for at røre andet end grus og sten

hvis jeg kunne, ville jeg røre solen
og stjernerne
og lamperne,
men jeg er kun 1 meter og 57 høj,
og det øverste, jeg kan nå,
er din øreflip

jeg er 1 meter og 57 høj,
og min krop kan kun klare en følelse ad gangen

og jeg er nødt til at stå på tæer
for at nå toppen af mit eget hoved

jeg er så lille, at jeg kun må tænke småt,
så mit hoved ikke sprænger

og der er ingen plads til sommerfugle i min mave

jeg er lille
så lille, så lille
så lille *lille* bitte,
at jeg lige
nøjagtig
har den rette størrelse
til at kunne fylde meget mere,
end man skulle tro

17

17.

17 er et smukt tal.

17 er dig og mig og græsset, vi ligger på.

17 er os to, der ligger og kigger op i himlen.

17 er, når du holder min hånd, og jeg holder din.

17 er

17 små, unikke byggesten.

Elementære, punktligt partikler,

der går igen og igen

i dit blod, mit blod, vores blod, peger hen mod,

at vi ikke er så forskellige alligevel.

Når jeg er i nærheden af dig,

mærker jeg din energi og varme,

mens verden uden for dine arme

ikke har den mindste chance for at nå mig.

En kærlighed,

som når to protoner kolliderer

i en partikeldetektor,

varme som i Planck-epoken.

Dine arme

som en eventhorisont i et sort hul.

Du er perfekt som stærk kernekraft,

der med ret energi

danner livsvigtigt kul.

Når jeg ser dig i øjnene,

strefes jeg af dyb mystik.

En mystik, der knapt forklares af kvantemekanik.
Et legende blik,
der hiver mig ud
gennem tyngdens 11. dimension
til nye, eventyrlige universer.
Til der, hvor det er allermest rart,
og vi kan flyve rundt i neutrino fart.

Men som alle singulariteter, paradokser,
den kosmologiske konstant,
er der noget i dit blik,
jeg ik' helt forstår.
Det er fyldt med kærlighed og grin,
men alligevel tomt
som afstanden mellem et enkelt kvark
af første generation
og teorien om strenge af ny dimension.

Men tomheden udfyldes af dit smil,
der som et Higgs-felt giver vægt,
og jeg mærker, at jeg er til.

Og tomheden udfyldes af din stemme,
når du i mit øre nynner idylliske, bløde toner.
Toner så smukke som to W-bosoner.
Så ved jeg præcis, hvor jeg hører hjemme.

Og når dine læber blidt møder mine,
og min $V=u+at$
et øjeblik stopper,
mærker jeg elektriciteten snurre omkring.
Et af de 17 når hele vejen rundt
på mindre end 0,2 mikrosekund.

Og det er i det øjeblik, jeg indser,
at du betyder alt, for fanden,
du er mit $E=MC^2$!
Det, der får mit 17, vores 17
til at være mere end bare to personer
på 17.

AT GRINE

Jeg griner, når jeg bliver genert.
Og jeg bliver genert,
når jeg er sammen med alle andre end mine forældre.
For alle andre er fremmede.
Fremmede er dem, jeg går i klasse med.
Fremmed er min frisør.
Fremmed er hende, der står i bageren,
som jeg snakker med hver morgen.

Jeg griner,
når jeg spiser koldskål.
Griner.
For jeg kan ikke holde skeen lige og få den op til min mund,
før det hele er faldet af, og skeen vil være tom.

Jeg griner hele tiden,
kan slet ikke lade være.
Jeg grinte, da min bedste veninde, Sara, blev hentet af ambulancen,
da hun var kommet til at drikke af den sodavandsflaske,
hun havde glemt, var fyldt op med benzin.

Jeg griner altid af Sara.
Når hun kommer til skade.
Når hun falder over dørtærsklerne.
Når hun går ind i lygtepæle og træer.
Når vi cykler en tur, og hun vil prøve at cykle op på fortovet.
Og selvom vi begge ved, at kantstenen er for høj,
så gør hun det,
og hun vælter
og slår hul på hånden.

Jeg elsker at grine af hende.

Hele tiden.

Når hun vælter på det øverste trappetrin
og tager alle de andre tolv trin på ryggen.

Når hun snubler over sine ben og kæmper med at holde balancen
og fejler.

Det er så sjovt at se på hende.

Og jeg elsker at have det sjovt.

Jeg griner, når ingen siger noget,
og griner, når alle siger noget i munden på hinanden.

Griner, når vores klasselærer på 57 siger tissemand.

Jeg griner af ting, som ingen andre griner af.

Det er træls at grine,

for jeg kan tit ikke fuldføre mine sætninger.

Jeg griner, når alt bliver taget seriøst,
og når *jeg* burde tage tingene seriøst.

Skolen for eksempel.

Mine forældres formaninger.

Og når jeg selv prøver at sige noget seriøst.

Noget, jeg gerne vil have, andre tager seriøst.

At jeg er utilfreds med den måde, folk behandler mig på.

Når jeg spørger om den biograftur,

jeg ikke var blevet inviteret med til,

havde været god,

ignorerer de mig.

Når de afbryder mig og starter deres egen samtale.

Når de griner, når jeg prøver at sige noget seriøst.

For folk griner bare,

og jeg griner, når *andre* griner.

Det, der burde blive taget seriøst, bliver useriøst.

Jeg griner, når jeg bliver pinligt berørt.
Og jeg bliver pinligt berørt, når jeg griner.
Jeg griner over middagsbordet, når min far siger noget sjovt.
Når han prøver at efterligne mig,
hvor jeg hårdnakket påstår,
at 1 deciliter vand er det samme som 90 gram,
fordi det er det, der står på sukkerpakkerne om sukker.

Alle griner af mig,
og jeg griner bare mere.
Jeg griner, når jeg græder.
Og jeg græder nogle gange af grin.
Griner, når jeg siger til mig selv,
at jeg ikke skal grine.
For jeg ved,
at *hvis* jeg griner,
vil folk stirre på mig.

Jeg er træt af det.
Men jeg griner,
for jeg har det sjovt,
og jeg er bedst til at have det sjovt.
Det hele er en pærevælling af sjov og leg,
tant og fjas.
Af grin.
Jeg er træt af det.
For det er træls.
Men jeg griner.
For alle er fremmede,
og jeg går i panik.
Jeg griner, for det er min forsvarsmekanik.

UNIK

Mit navn er Amalie,
og i Danmark er der
9.106 personer, der
hedder Amalie.

Min bedste veninde
hedder Line,
og i Danmark er der
17.114 personer, der
hedder Line.

Line er bange for edderkopper.
I Danmark er der
65.740 personer, der
er bange for edderkopper.
46.594 af dem er
piger.

Jeg ligner Sofie.
Sofie fra min klasse.
Sofie, som troede på os,
da vi påstod,
at der var strekkode
på slangen i biologi,
og at hun kunne låne slangen,
når skoledagen var forbi.

Jeg ligner Anna.
Anna er min kusine,
som sutter på sin tommelfinger,

når hun tænker,
og hun har en skildpadde,
der ligner
Pia Kjærsgaard.

Jeg ligner Hanna.
Hanna er min genbo,
og Hanna ligner
en hamster, når hun
griner.

Jeg ligner min mor, Mette,
der omtaler sig selv
i tredjeperson.
Min mor siger:
”NU SKAL METTE PÅ TOILETTET.”

Jeg ligner min far, Jan,
som rejser til Tyskland
for at observere
og optimere
Danmarks affaldssortering.
Jeg gider bare ikke
affaldssortere!

En dag ligner de unge navne
de gamle navne,
og jeg ligner
de gamle mennesker.

Jeg ligner Grethe.
Grethe med gebis
og grå hår

hele vejen op
til naboens indkørsel.

Jeg ligner Aage.
Aage, der altid fortæller
om Anden Verdenskrig
og sit gulerodsgartneri.

Jeg ligner Else.
Else, som prædiker dyreret og helse
og hellere lader myggen sidde
end at se et dyr
lide.

I Danmark er der 1,5 mio.
børn og unge,
i Danmark er der 800.000
forældre,
i Danmark er der 1 mio.
ældre,
der alle sammen ligner
mig.

Og så er der onkel Knud.
Onkel Knud, som tror på
numerologi.
Onkel Knud, som siger, at mit navn er
noget særligt.
At jeg er
unik.
At mit navn er i harmoni
med mit skæbnetal,
en særligt heldig energi,

og deri
lægges en ekstra god talværdi.
Mit navn har en bestemt
talkombination fordi,
der er lige præcis
9106 Amalie'r i Danmark
med denne energi,
og derfor vil jeg opnå
indre symmetri
og blive
lykkelig.

Mit navn er Amalie,
og i Danmark er der
9.106 personer, der
hedder Amalie.

Jeg ser på onkel Knud og ved,
at jeg er unik.
At jeg
er helt speciel.
At jeg
er noget særligt.
Ligesom
de 9.105 andre,
der også hedder

Amalie.

SÅDAN SKABER DU EN MANDSCHAUVINIST

Er du træt af, at din kære lille dreng,
din øjesten,
din snuskebasse
skal tage stilling til
utrimmede, utilslibelige og utæmmede feminister,
så følg disse lette faser
og skab din helt egen mandschauvinist.

Sådan skaber du en mandschauvinist,
del et:

Det er vigtigt at opsnappe din mulige mandschauvinist,
lige fra han plasker ud af sin mors skød.

Hvis du spiller dine kort korrekt,
vil moder være den eneste kvinde,
han nogensinde tilbød
sin respekt.

Fyld ham med forestillinger om,
hvordan man skal se ud
i en lyseblå regn af
drengefarver.

Lær ham for Guds skyld
at vande toiletkummen
stående.

Lær ham, hvordan en mand opfører sig:

At han kan lide pigerne,
og at hans genitalier
betyder, han er
overlegen.

Fortæl ham, at han er en

stor, stærk, magtfuld mand
med et dominant
tredje ben,
der kan jage rivaler
til hans kvinder
væk.
Fortæl ham det
i hverdagen,
fredagen og
helligdagen.
Gør det, selvom hans
blege, langt fra styrbare og forbløffende tynde arme
langer ud efter
Barbie og Ken,
der skal på stranden.

Sådan skaber du en mandschauvinist,
del to:
Når han kommer i puberteten,
skal du fortælle ham,
hvilke kvinder der passer til ham,
og på ham
og om ham.
Lær ham at jage
fra en ung alder.
Hvis du ikke kan
holde trit med
denne dreng,
hvis kærlighed
kun strækker sig til sit
eget power-ego,
bare rolig.
Din støtte aftager,

hvilket er meningen fra start,
han må være smart
og løbe med egen fart.

Sådan skaber du en mandschauvinist,
del tre:
Det voksne liv bliver intet problem,
for han har jo lært fra barnsben,
at der er en grund til,
han sidder på læderstolen,
at han sidder bag mahogniskrivebordet,
at han sidder øverst i kontorbygningen.

Hans sekretær må nøjes,
for hun er fanget
i en evig faren
fra plastiktaburetten
til ulavede espressoer med et smæk
bagi.

Hendes begrænsede uddannelse
og bunker
af småbørn derhjemme
er skyld
deri.

Nu har du skabt en mandschauvinist.
En påskønnet kapitalist.
En maskulin ekstremist.
En fritids-polygamist.

En mand, der ræser i overhalingsbanen
og rækker finger til narkomanen,

som bare er afhængig
af noget andet end sig selv.

For du, vor kære mandschauvinist,
var ikke din ensomhed bevidst,
før du udåndede trist,
alene i din seng
med din eneste ven:
Din egen *penis*.

EN CHATBESKED

Jeg kommer hjem fra skole.
Åbner min dør, og falder ned i stolen.
Jeg tager det afslappet, læner mig godt tilbage,
før jeg endelig tager fat i min computer og stille åbner den
efter en lang dag i skole.
Min computer er nu åben,
og mine hænder fører mig automatisk
op til bogmærkerne, forbi pornoen, forbi de mange YouTube-
favoritsange
og finder, henne i enden, Facebook.
Uden rigtigt at tænke over det
logger jeg ind.
Jeg går automatisk igennem min chatliste
og finder de sædvanlige huller ved dem, jeg gider snakke med.
Scroller ned, finder alle opdateringerne,
Daniel Andersen er nu i et forhold,
Lisa Christensen flækker for hårdt over en ny TV-serie,
og min far er træt af det kolde vejr.
Efter en lang dag i skolen kigger jeg igen i min chatbox
og finder den ene pige,
jeg gerne ville snakke med lige nu.
Den pige, jeg altid ville snakke med,
men aldrig fik tiden
eller modet.
Aldrig fik modet til selv at gå hen og sige:
”Hey, hvordan går det?”
Jeg tænkte, om du måske ville med i byen.
Du ved, man mangler altid at købe et par gaver,
og måske bagefter kunne vi gå i biografen,
se den nyeste dårlige kærlighedsfilm,

jeg ikke har råd til at se,
spise noget mad
et sted, jeg aldrig ville gå ind selv,
bagefter kunne jeg invitere dig hjem,
du kunne møde mine forældre,
jeg ville rydde lidt op først jo,
og så måske lidt senere tage hjem til dig,
jeg kunne møde dine forældre,
vi ville blive kærester den nat
og sidde og kysse til endnu en dårlig kærlighedsfilm,
også selvom det er onsdag i morgen.
Onsdag ville vi sige til alle, hvor lykkelige vi var,
de ville alle sige tillykke,
og vi kunne måske holde nytår sammen
og kysse hinanden ind i det nye år.
Vi ville blive forlovet senere, og dele en lejlighed.
I marts ville vi så planlægge vores bryllup,
holde en rigtig god polterabend med vennerne
og blive så fulde,
at vi ikke kan huske noget fra den aften alligevel.
Så ville vi bruge den næste dag på at sidde stille,
snakke en smule, hvis vi kunne for vores dundrende hovedpine.
Vi ville blive gift en aprilmorgen
og have et dejligt barn ventende på os der.
Vi ville så bagefter tage på bryllupsrejse
til Venedig,
og jeg ville give dig en tur rundt på kanalerne.
Vi ville tage hjem igen
til gamle, kedelige Danmark
og finde vores lejlighed alt for lille,
især nu vi venter barn.
Derefter ville du tvinge mig til at finde et arbejde,
jeg ville hade,

på et kedeligt, gammelt kontor
med nogle kedelige, gamle mennesker
med en kedelig, gammel løn.
Efter et år på den måde
ville vi have vores forholds værste skænderi,
vi ville sende barnet i seng
og skændes til langt ud på natten.
Jeg ville blive gal
og tage ud for at drikke det væk,
men møder en gammel klassekammerat,
der spurgte, om jeg stadig var lykkelig med dig.
Jeg ville derefter drikke mig godt fuld med ham,
og vi ville lade bilerne stå ved baren og gå hjem.
Som de fornuftige mennesker vi er.
Jeg ville følge ham hjem,
sige held og lykke med din perfekte familie,
og så tage hjem
til vores kedelige, gamle parcelhus,
som jeg stadig ikke har råd til.
Vi ville så diskutere, om jeg lugtede af sprut,
og nogle uger senere ville jeg forlade dig.
Jeg ville så finde et job, jeg kunne lide,
finde et dejligt hus
med en smuk udsigt,
finde nye venner,
møde en ny dejlig pige,
som jeg vil elske for altid.
Mange år senere ville vi have glemt alt om hinanden,
men mødes på en restaurant inde i byen.
Vi ville begge sidde med vores nye børn,
koner eller mænd.
Vi ville snakke om de gamle dage,
og vi ville være gode venner igen.

Jeg ville på vejen hjem så se, hvilken skat jeg havde mistet,
og i et sus af alkohol og kærlighed
løbe ned til dit hus i den anden ende af Odense,
smide sten på dit vindue
og håbe: For Guds skyld,
lad ikke din mand være hjemme, bare i aften!
Jeg ville spille dig en sang på min gamle guitar,
som jeg fik af dig i bryllupsgave.
Du ville sikre dig, at børnene sov,
og hoppe ud ad vinduet
i troen, at jeg ville gribe dig.
Så ville vi tage et fly til Venedig
og være præcis, som vi var nygifte.
Aldrig begå de samme fejl igen.
År senere ville vi begge indse vores fejl
og flyve tilbage til gamle, kedelige Danmark
bare for at finde vores førhen elskede
leve i sus og dus med hinanden.
Du ville aldrig se mig igen,
og jeg tog hen til den samme gamle bar
og mødte den samme gamle ven,
som livet havde været hårdt ved på det sidste.
Ikke at han ville snakke om det,
det skulle bare siges!
Så jeg nævner det ikke.
Så ville vi drikke os fulde endnu engang,
indse vi var tåber, og som de tåber, vi ville være,
ville vi tage min bil,
vi ville køre en lang tur,
så langt væk fra alting,
og ved et sving i et mørkt hjørne af Danmark
ville vi skride,
glide ud i en grøft

og dø på stedet,
og mine sidste tanker
ville altid have været hos dig.”
Men efter en lang dag i skolen,
ville det aldrig kunne stå
i en Facebook-chatbesked.

HALLOWEEN

Jeg banker på døren,
manden åbner langsomt døren.
Og jeg siger:
”Slik eller ballade,
slik eller ballade.”
Han giver mig lakridser,
vingummier, karameller, slikkepinde.
Vingummilarver, vingummiorme og
vingummisommerfugle.
Jordbær-, hindbær- og lakridsslikkepinde.
Han smiler til mig,
han siger: ”Hej hej”,
og lukker døren.
Jeg tænker: Først slik,
og nu ballade.
Jeg hælder sur mælk ud over hans klapstol,
klapstolen på hans terrasse,
terrassen op til døren.
Jeg spraymaler hans røde Subaru 3,0 turbo
med brede fælge,
den røde Subaru, der står i hans garage.
Spraymaler: Dit perverse svin.
Lige der på kølerhjelm.
Jeg kommer gaffertape på bilvinduene.
Jeg får øje på hans blå postkasse.

Jeg smører hundelort ud over toppen af postkassen,
smører hundelort på fronten af postkassen,
på siderne af postkassen,
neden under hans blå postkasse.

Jeg kaster toiletpapir hen over hans hus.
Det bevæger sig blafrende.
Kaster toiletpapiret over i hans egetræ,
papiret griber fat i grenene,
ligner et hvidt brudeslør,
kaster toiletpapir hen over græsset,
det lægger sig som et tæppe af hvidt.
Kaster æg på dørene,
kaster æg på vinduerne.
Æggene rammer med et brag,
de går brutalt itu.
Hviden og blommen løber slimet ned over døren,
løber slimet ned over vinduerne.

Døren åbner, han kommer ud.
”Hvad fanden sker der?!?” råber han,
og jeg svarer:
”Hej far.”

KORT OG KONTANT

Vil du betale med kort
eller kontant

Jeg står her
med blåbærisen

på læberne

på hagen

Milkshakemaskinen blender så hurtigt
jeg bliver svimmel

jordbærkonsonanter blandet med champagnenoder
hundegødning og hikkefolk på Holstebrovej

Vil du betale med kort
eller kontant

Vil du betale så kort

at hele verden skælver

fordi den ikke forstår

hvorfor jeg vælger

fluesmerte i fantasiland

og sprudlefarver i cylindersand

Mit kort er tørt

og tamt

er underskrevet

Lampesprut Gadesår

i stedet for

Louise Ladegaard

Vil jeg betale kontant

Kan vi skabe forbindelse

Alle os

der har

brugt og bukket

givet og vendt

min pengeseddel i min pung

Kan det blive

kærlighed og kød og

hjerter og jomfruhummere og

spruttende spillebrikker i

blegnede bregnebarakker

Kan det blive sådan

når ingen lægger mærke til

jeg er her

Hun spørger

Vil du betale med kort

eller kontant

Noget vrider sig inden i mig

og jeg ser på min is

i min hånd

smager de første blåbær i min mund

Jeg mærker ingenting

ingen

sætter mit isbæger på disken

ser på hende og

hun ser på mig

hun ruller med øjnene

men ikke diskret nok

Jeg vælger

vælger så mit hjerte skælver

Jeg gør det

jeg gør det

jeg gør det

Betaler med kort

for snart kører bussen forbi

og jeg skal have is

Jeg skal have is

der smelter på min tunge

og kvæler alle tanker om

romantik og grammatik

Jeg sætter dankortet i

men

der er noget der mangler

Noget der ikke er

som det skal være

Jeg græder

græder

så tårerne sprøjter

for jeg har glemt min pinkode

Jeg har glemt min pinkode

VILLE VÆRE

Jeg ville gerne være
fiktiv.

Leve et andet liv uden skavanker,
forkerte kys med Marie,
helt forkerte romancer med Sofie.
Alt for mange chancer,
alt for mange lange toiletbesøg
og stupide tanker,
om unødvendigheder,
der gør
realiteterne virkelige,
uden kalenderår,
som bare er ligegyldige,
og bunker af ingenting,
som bare virker fyldige.

Jeg ville gerne
være fiktiv.

Hovedperson i en bog.
Privatdetektiv,
meget klog.
Bruge avanceret sprog
med et fjog
af en kompagnon.

Et spændingsvækkende plot
og en morder, der blot
låner livet...

Jeg må løse gåden,
finde motivet...
Myter bliver
    genoplivet...
Leder efter
    unavngivet
mordertrang.

Jeg ville gerne kunne gen... læses.
Jeg ville gerne kunne gen... nem... læses.
Sælges i et første, andet,
    femogtyvende oplag,
blive en perle i skønlitteraturens fag.
    Og den dag,
    hvor jeg indser,
    at forfatteren ikke kan stave,
mangler kapitler,
    nye titler.
Så skrives jeg bare i en ny udgave.

Jeg ville
    gerne
    være
    fiktiv.

Have en 3 minutters levetid,
en rockkoncert
    med underbid.
Evigt spillende,
men med midlertidig besøgstid,
    elfenbenshvid
    tjenestetid,
en velmagtsflid.

Og alt ville gå op med et knald,
  intet fald,
  intet anfald,
  men bifald.

Jeg
ville gerne være fiktiv.

Et billede i en ramme
til åbent skue.
En sexakt med mig og
          Mrs. Madame,
                                  lamme og
                                  klamme,
          men skamme os kan vi ik'.
                                  I dette øjeblik.
Billedet hedder
          afspændingsgymnastik.

Udforsker publikum
  i mit verdensrum
på den anden side
af glasset.
Nyder mit
          privilegium.
Viser mig frem.

Og jeg ville aldrig frygte
          at dø
i mit arbejdsmiljø.
Jeg ville leve gennem folket.

Jeg ville gerne være fiktiv.

En teenagepigens lunkne drøm:

Lækker, flot og skøn.

Uden at die og være

den ivrige,

men modige.

Jeg ville blive lagt mærke til,

være centrum,

opleve kærlighed.

Drømmeren ville forelske sig,

når jeg vælger en helt anden vej

ud af stoffer

og druk

og alt det gejl,

og min eneste fejl,

jeg ser i et spejl

og ser... ingen fejl.

Jeg ville gerne være fiktiv.

Forbigå det,

jeg aldrig ville få,

og undgå

fem år med tysk.

Undgå alt, der

udtales på jysk.

Undgå ambitiøse seancer,

manglende kompetencer

med Kjeld

og klamydia i røven.

Også selvom jeg ikke er

homoseksuel.

VI

Vi glemmer altid at sætte vækkeuret til.
Vi glemmer altid at slukke for komfuret.
Vi glemmer altid kaffekedlen,
og vi glemmer altid indkøbssedlen.

Vi glemmer altid
det, vi vil huske,
når vi vil huske
noget andet
og tænke
andre tanker.

Vi køber kun røde fluesmækkere,
kun fyldte notesbøger,
kun små bitte æsker med eskimoer,
og kun lightere, der lyser lyseblåt.

Vi køber
kun ting, vi har brug for
i fortiden
og i bussen
og om vinteren.
Vi ønsker, at vi havde købt noget dengang,
som ikke var ubrugeligt
i fremtiden.

Vi griner af folk, der slår sig,
af hunde med dårlig hårdag.
Vi griner af unge med teenageflip
og af mandestrip.

Vi griner af alt det,
som andre siger, er sjovt,
og som er skørt og ligegyldigt.
Når vi egentlig burde gøre noget andet
end at tvinge latter og endorfiner
igennem vores kroppe.

Vi arbejder med mennesker, der tisser i bleer,
med at putte bestikket i skuffer.
Vi arbejder med at trykke på knapper,
mens vi lyver for børnebørn
og drengebørn
og skolebørn
og småbørn.

Vi arbejder,
for vi har ikke andet at stå op til.
Vi har ikke andet,
der kan stimulere vores tanker,
og vi glemmer alt for hurtigt
dagene, der går,
men tæller ned til pension.

Vi siger, at kunst koster penge,
at badeænder koster penge,
at tøj til hunden koster penge,
og at tid koster penge.
Mange penge!

Vi siger, at ting koster mange penge,
men vi glemmer at bruge tingene
og pengene,
og alligevel husker vi at forny dem.

Vi tager banklån til ting,
vi tror, vi har brug for,
og som lever, indtil vi har glemt dem.

Vi arbejder,
for vi har ikke andet at stå op til.

SØGES: SUPERLATIVER

Lyt til ordet ”veninde”

Veninde er en sød melodi i ørerne

Veninde er så mildt og rent, at det næsten er rørende

Lugt til ordet ”veninde”

Økologisk bomuld og tykke, blege lår

Drenge med filipenser og gult, fedtet hår

Smag på ordet ”veninde”

Kan du smage det? Kan du smage, hvor sødt det er

Kan du smage, hvor helt vildt syntetisk det er

Tyg på ordet ”veninde”

Det er bløde skumfiduser og slappe elastikker

Det er vanilje, som hverken stikker eller prikker

”Veninde” er en stor, punkteret ballon

næsten uden farve, helt uden facon

en slap og fregnet arm, en vingummibamse

”Veninde” er udsalg i Hennes & Mauritz

”Veninde” er som gummi mellem dine kindtænder

gammel gummi, som lugter lidt af stearin

En aroma af jordbær og sæbe på tungen

Vær stille, hun har migræne, hent en Panodil

”Veninde” er bløde chips og flødechokolade

der sætter sig som en grumset fornemmelse i ganen

Dit svælg er tørt, du vågner, viklet ind i din dyne

med lodne tænder, med snot i næsen

i et værelse, der stinker af parfume

Du tygger videre, mærk, hvordan du tygger
hvordan kæberne kværner og gumler i stykker
Spytkirtler aktiverer fordøjelsesenzymer
for at udnytte alle næringsmolekyler

”Veninde” er nu en klæbrig masse
mør, og om muligt endnu blegere end før
centrifugeret i savl, klar til fordøjelse
men uden at have oplevet nærkontakt med dit spiserør

Nu hvor smagen af tuttifrutti og cellulitis er forsvundet
kan du bare spytte ud, spyt ”veninde” ud på gulvet
Lad det ligge i en pyt af blod og spyt
med fugtige blonder og brugte tamponer

Lad tungen rense tænderne, kom nu hele vejen rundt
Find så et nyt ord, og tag det ind i din mund

PERSONLIGHEDSKAGEN

Når en personlighedsbager
bager
personlighedskager,
tager
han først en mægtig gryde og
et kilo kærlighed.

Og når kærligheden smelter,
blandes den med had
og småkomplekser.
Sådan nogle med din mor
og små orme.
Orme, der kravler,
kribler,
krabler
på dig,
din hud,
kravler ind i dig
og bygger parcelhuse i dine tarme.

Det er vigtigt med komplekser
i en smuk personlighed.

Overmodet skal nu mikses,
men pas på, det kan let kikse,
hvis man blander det med modet
fra en rigtig drengerøv.
Sådan én med hang til blær og lir,
hop, spring
og pigesmig'r

må doseres helt
korrekt.
En skvis for meget
overmod
kan få dig til at kravle
rundt
på gynger, træer, trampoliner,
hoppe, klatre
op ad stiger.
Hov, vent!
Du står og kigger ned
fra taget
af din lejlighed,
og nu
med ét –
du falder ned.
En brækket arm,
et ben af led.

Så når du hælder,
tænk dig om.
En dråbe mod
er mer'
end nok.

Og i had og sødme
hælder
man en liter frygt for kældre.
Man skal jo være bange for noget.
Kældre er mørke
og dybe.
Du ved ikke, hvad der gemmer sig
bag ved de syltede agurker

på nederste hylde.
Måske kigger det
på dig.
Nej, hør!
Det knirkede
henne bag flyttekassen,
den med dukker,
og dukken stirrer
på dig.
Dukken,
som du aldrig ville lege med som lille,
fordi
den manglede et øje.
Dukken stirrer på dig
med sit ene øje.

Det er vigtigt
at være bange for kældre,
for det er vigtigt med neuroser
i en smuk personlighed.

Og i frygt for kældre blander du
en tsk. charmetrold.
Charme og gode manerer
blandes altid 1:1
i enhver personlighed,
så selvtilliden ikke hæver
for meget.

Så, sæt kagen ind i ovnen,
men pas på, du ikke klovner.
Hvis du spilder lidt af dejen,
taber lidt på vejen,

ryster lidt på hånden,
ændrer på faconen,
glemmer ambitioner
og har alt for få neuroser,
men for mange takt og toner,
ja, så er du helt på spanden
med din personlighedsblanding.

For så brænder kagen på,
og ja,
så bli'r du sekretær!

